

Sygn. akt: I C 153/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Muszko - Adamczak
Protokolant:	Elżbieta Leszczewska

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2019 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Z. C.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa E. K. wynagrodzenie w kwocie 3240 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści złotych) tytułem wynagrodzenia za udział w sprawie w charakterze kuratora pozwanego;
3. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3240 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów postępowania.

SSO Monika Muszko - Adamczak

Sygn. akt ***I C 153/18***

UZASADNIENIE

Pozwem z 22 listopada 2016 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 76 793,78 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 listopada 2016 roku, zwrotu kosztów sądowych w kwocie 960 zł, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu innych kosztów w kwocie 1,88 zł tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usługi płatności.

W uzasadnieniu strona powodowa wyjaśniła, iż na podstawie art. 95 prawa bankowego Powód wystawił oświadczenie/wyciąg z ksiąg banku w dniu 2016-11-22 nr (...), w którym stwierdza, że Pan Z. C. zam. (...), (...)-(...) G., PESEL: (...) posiada wymagalne zadłużenie z tytułu umowy Pożyczki nr (...) z dnia 2016-02-15 w wysokości 76793,78 zł. Oświadczenie/Wyciąg z ksiąg banku został wystawiony po uprzednim wezwaniu Pozwanego do dobrowolnej zapłaty powyższego zobowiązania. Powód w dniu 2016-11-08 wezwał pozwanego do zapłaty, jednakże pozwany nie dokonał dobrowolnej spłaty wymagalnego zadłużenia. Zgodnie z powyższym oświadczeniem/wyciągiem na wymagalne zadłużenie Pozwanego składają się: 1. Niespłacony kapitał w kwocie 74 196,15 zł, 2. odsetki umowne w

kwocie 2109,59 zł, 3. Odsetki od zobowiązania przeterminowanego w kwocie 488,04 zł, 4. Opłaty umowne w kwocie 0 zł łącznie 76 793,78zł, w/w roszczenie stało się wymagalne w dniu 2016-11-07. Odsetki umowne w kwocie 2 109,59 zł wskazane w punkcie 2 uzasadnienia pozwu naliczone zostały w sposób następujący: za okres od dnia 2016-07-24 do dnia 2016-07-24 od kwoty 74 449,92 PLN, przy oprocentowaniu 9,97%. Za okres od dnia 2016-07-25 do dnia 2016-08-23 od kwoty 74 076,04 PLN, przy oprocentowaniu 9,97%. Za okres od dnia 2016-08-24 do dnia 2016-09-25 od kwoty 73 678,83 PLN, przy oprocentowaniu 10%. Za okres od dnia 2016-09-26 do dnia 2016-10-23 od kwoty 73 339,36 PLN, przy oprocentowaniu 10%. Za okres od dnia 2016-10-24 do dnia 2016-11-06 od kwoty 72 896,64 PLN, przy oprocentowaniu 10%. Odsetki od zobowiązania przeterminowanego w kwocie 488,04 zł wskazane w punkcie 3 uzasadnienia pozwu naliczone zostały w sposób następujący: Za okres od dnia 2016-05-24 do dnia 25-06-23 od kwoty 404,54 PLN, przy oprocentowaniu 14%. Za okres od dnia 2016-06-24 do dnia 2016-07-24 od kwoty 775,28 PLN, przy oprocentowaniu 14%. Za okres od dnia 2016-07-25 do dnia 2016-08-22 od kwoty 1149,16 PLN, przy oprocentowaniu 14%. Za okres od dnia 2016-08-23 do dnia 2016-08-23 od kwoty 859,59 PLN, przy oprocentowaniu 14%. Za okres od dnia 2016-08-24 do dnia 2016-09-20 od kwoty 1256,8 PLN, przy oprocentowaniu 14%. Za okres od dnia 2016-09-21 do dnia 2016-09-25 od kwoty 888,63 PLN, przy oprocentowaniu 14%. Za okres od dnia 2016-09-26 do dnia 2016-10-23 od kwoty 1 228,1 PLN, przy oprocentowaniu 14%. Za okres od dnia 2016-10-24 do dnia 2016-11-06 od kwoty 1299,51 PLN, przy oprocentowaniu 14%. Za okres od dnia 2016-11-07 do dnia 2016-11-21 od kwoty 74 196,15 PLN, przy oprocentowaniu 14%. W całości od wymagalnego zadłużenia, tj. 76 793,78 zł. Powód domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 §2 kc, od dnia 2016-11-22 do dnia zapłaty. Ponadto, z uwagi na brak funkcjonalności pozwalającej na jednoznaczne określenie w pozwie rodzaju odsetek ustawowych, wniósł o sprostowanie wydanego w sprawie nakazu zapłaty w zakresie żądania odsetkowego poprzez orzeczenie obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 §2 kc (k.4).

Postanowieniem z 9 listopada 2017 roku zawieszono postępowanie w sprawie (art. 177 § 1 pkt 6 kpc).

Wskutek złożonego przez stronę powodową wniosku, postanowieniem z 10 maja 2018 roku podjęto postępowanie w sprawie a następnie zarządzeniem z 21 maja 2018 roku Przewodniczący ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego Z. C., ostatnio zamieszkałego pod adresem ul. (...), (...)-(...) G. kuratora w osobie E. K., o ustanowieniu kuratora ogłosił w budynku sądowym lokalu Urzędu Miasta w G. a skuteczność doręczenia odpisu pozwu do rąk kuratora uzależnił od upływu 1 miesiąca od daty ogłoszenia w budynku Sądu.

Kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego (k.79) wnosił o oddalenie powództwa o zapłatę kwoty 76 793,78 zł. podnosząc, że powódka nie wykazała zasadności roszczenia ani jego wysokości. W pierwszej kolejności wskazywał, że powódka - dochodząc wydania nakazu zapłaty - nie sprecyzowała podstawy prawnej roszczenia. Jako dowód na istnienie i wysokość roszczenia przedłożyła Wyciąg z ksiąg banku, który nie spełnia wymogów z art. 485 § 3 kpc. Nie został opatrzony pieczęcią banku, a ponadto powódka nie wykazała upoważnienia osoby podpisanej pod wyciągiem do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku zgodnie ww. przepisem. Z treści pełnomocnictwa dla radcy prawnego T. G. nie wynika bowiem takie upoważnienie. Nie wynika ono także z odpisu z KRS powodowej spółki, zgodnie z którym do składania oświadczeń woli w imieniu banku upoważnieni są dwaj członkowie zarządu, działający łącznie albo jeden członek zarządu działający łącznie z prokurentem lub pełnomocnikiem. Powódka nie dołączyła także oryginału dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty - zgodnie z wymogiem z art. 485 § 3 i 4 kpc, a jedynie kopię potwierdzoną za zgodność. Co prawda, sprawa rozpoznawana jest w trybie zwykłym z uwagi na konieczność ustanowienia dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu kuratora, a powyższe wymogi dotyczą żądania wydania nakazu zapłaty, ale powódka nie wskazała żadnej innej podstawy zasądzenia żądania, a wyciąg ma być dowodem na jego wysokość, w związku z czym nadal należy badać wyciąg z ksiąg banku. Kurator zakwestionował prawidłowość wystawienia Wyciągu i zarzucił stronie powodowej brak przedstawienia dokumentu potwierdzającego wysokość roszczenia, brak dowodu, z którego wynikałoby potwierdzenie wypłacenia pożyczkobiorcy kwoty pożyczki (zwłaszcza, że umowę z dnia 15.02.2016r. zawarto pod warunkiem zawieszającym wydania pozytywnej decyzji kredytowej, a brak dowodu na jej wydanie). Ponadto brak, w ocenie kuratora dokumentu wskazującego, czy i ile rat zostało spłacone, albowiem powódka nie przedstawiła także żadnego dokumentu (zestawienia lub harmonogramu), z którego wynikałoby, czy i kiedy pozwany zaprzestał terminowego

splacania rat, ani czy i w jaki sposób podjęła wówczas próbę nawiązania kontaktu z pozwanym celem ustalenia przyczyn powyższego i uzgodnienia ewentualnie możliwości restrukturyzacji kredytu - zgodnie z obowiązkiem rozwiązywania sporów w pierwszej kolejności pozasądowo, w sposób ugodowy. W związku z tym kurator podniósł także zarzut przedwczesności powództwa wniesionego już w dniu 22 listopada 2016 roku do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie. Dalej podkreślał, że dowody, na jakich powódka oparła roszczenie są dwa: Wyciąg z ksiąg na okoliczność „faktu istnienia i wysokość wierzytelności” - którego moc dowodowa została podważona oraz dowód drugi: Wezwanie do zapłaty z 08.11.2016 roku. Powódka nie zawnioskowała żadnych innych dowodów. Powódka nie zawnioskowała dowodów w postaci: Wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy pożyczki. Nie wykazała zatem skutecznego wezwania pożyczkobiorcy do zapłaty oraz skutecznego wypowiedzenia umowy. Co prawda, na żądanie Sądu powódka przedłożyła pismo zatytułowane: „Warunkowe wypowiedzenie umowy o pożyczkę”, datowane na 23.08.2016r. oraz przedłożyła Umowę pożyczki z dnia 15.02.2016r., ale dokumenty ten nie stanowią dowodu potwierdzającego zasadność ani wysokość roszczenia - zarówno w świetle kodeksu cywilnego, jak i Prawa bankowego. Powódka, jako profesjonalny uczestnik obrotu prawnego, nie dochowała należytej staranności w wykazaniu przed sądem swoich roszczeń przeciwko konsumentowi. Z ostrożności procesowej, odnosząc się do treści Umowy pożyczki, kurator zwrócił uwagę, że w treści paragrafu 9 pkt 3 zapisano, że w przypadku jeżeli pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania Bank wzywa go do dokonania spłaty należności w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Dopiero w razie nieuregulowania należności w wyznaczonym terminie bank miał prawo wypowiedzieć umowę. W treści pisma do Pożyczkodawcy datowanego na 23.08.2018r. zastosowano nieprzewidziane w Umowie „warunkowe wypowiedzenie umowy o pożyczkę”, wzywając do spłaty zaległości w kwocie 3 121.82 zł w terminie 14 dni roboczych jednocześnie złożono oświadczenie o wypowiedzeniu Umowy - pod warunkiem, przy czym z załączonego dowodu nadania przesyłki nie sposób wywnioskować jej prawidłowego awizowania i doręczenia, a tym bardziej skutecznego wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy. Wobec tego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). kurator stwierdził, że powódka nie udźwignęła obowiązku udowodnienia roszczenia.

Jako kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego Z. C., E. K. wnosila także o przyznanie wynagrodzenia w kwocie 3.240 zł, tj. 60% stawki minimalnej za czynności radców prawnych - zgodnie z § 1 pkt 3 § 3 oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9.03.2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Powyższe uzasadniała ustanowieniem kuratora zarządzeniem z dnia 21.05.2018r., a zatem po wejściu w życie rozporządzenia MS z 9.03.2018r., stopniem zawłości sprawy, która wymagała przeprowadzenia rozprawy, nakładem pracy i podjętymi przez kuratora w sprawie czynnościami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lutego 2016 r. Z. C. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) (k.57-63), na mocy której została mu przyznana pożyczka w kwocie 75 799,65 zł, którą pozwany zobowiązał się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo – odsetkowych płatnych nie później niż do 12 dnia każdego miesiąca. Pożyczka przeznaczona była na dowolny cel konsumpcyjny w wysokości 58 373,31 zł i zapłatę kosztów pożyczki w wysokości 17 426,34 zł. W § 9 ust. 3 i 4 umowy zawarto zapis, że w przypadku gdy pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania bank wzywa go do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeśli pożyczkobiorca nie ureguluje należności w całości, bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu. Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalne i traktowane jako zadłużenie przeterminowane. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni.

23 sierpnia 2016 roku powódka, z powodu niedotrzymania warunków umowy i nieuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty, skierowała do pozwanego pismo zatytułowane „Warunkowe wypowiedzenie umowy o pożyczkę nr (...)”. Przesyłka skierowana do pozwanego wróciła po podwójnym awizowaniu.

8 listopada 2016 roku powódka skierowała do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.64). 22 listopada 2016 roku pozwany osobiście odebrał przesyłkę pod adresem (...), (...)-(...) G. (k.65).

22 listopada 2016 roku powód wystawił Wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. (...) na kwotę 76 793,78 zł.

(**dowód:** wyciąg z ksiąg (...) Banku SA z dnia 22.11.2016 roku, przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 8.11.2016 r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne i wyżej wskazane dowody z dokumentów. Przedłożone przez wierzyciela dokumenty nie nasuwają żadnych wątpliwości, co do ich autentyczności oraz rzetelności, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar przedstawiania materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Artykuł 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania z urzędu wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 maja 2018 r. I ACa 62/18 LEX nr 2519222).

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, z których wywodzi pozytywne skutki prawne. Tymczasem powód nie przedstawił żadnych dowodów i tym samym nie wykazał zasadności roszczenia ani jego wysokości. Sąd w pełni podzielił w tym zakresie stanowisko kuratora procesowego pozwanego.

Strona powodowa nie sprecyzowała podstawy prawnej dochodzonego roszczenia. Przedłożony Wyciąg z ksiąg banku, nie spełnia wymogów z art. 485 § 3 kpc - nie został opatrzony pieczęcią banku, a ponadto powódka nie wykazała upoważnienia osoby podpisanej pod wyciągiem do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku zgodnie ww. przepisem. Z treści pełnomocnictwa dla radcy prawnego T. G. nie wynika takie upoważnienie, nie wynika ono także z odpisu z KRS powodowej spółki. Strona powodowa nie dołączyła także do sprawy oryginału dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty - zgodnie z wymogiem z art. 485 § 3 i 4 kpc, a jedynie kopię potwierdzoną za zgodność. Ponadto nie przedstawiono żadnego dokumentu świadczącego o tym, czy i ile rat zostało przez pozwanego spłaconych, z którego wynikałoby również czy i kiedy pozwany zaprzestał terminowego spłacania rat oraz czy i w jaki sposób strona powodowa podjęła próbę nawiązania kontaktu z pozwanym, celem ustalenia przyczyn powyższego i uzgodnienia ewentualnych możliwości restrukturyzacji pożyczki - zgodnie z obowiązkiem rozwiązywania sporów w pierwszej kolejności pozasądowo, w sposób ugodowy. Chociażby z tego względu powództwo należy uznać za przedwczesne. Powódka nie wykazała także skutecznego wezwania pożyczkobiorcy do zapłaty oraz skutecznego wypowiedzenia umowy. Co prawda powódka przedłożyła pismo zatytułowane: „Warunkowe wypowiedzenie umowy o pożyczkę” z 23.08.2016r. oraz przedłożyła Umowę pożyczki z dnia 15.02.2016r., ale dokumenty te nie stanowią dowodu potwierdzającego zasadność ani wysokość roszczenia -

zarówno w świetle kodeksu cywilnego, jak i Prawa bankowego. Strona powodowa, jako profesjonalny uczestnik obrotu prawnego, nie dochowała należytej staranności w wykazaniu przed sądem swoich roszczeń przeciwko konsumentowi.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo.

W punkcie 2 wyroku Sąd, zgodnie z wnioskiem kuratora, nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa E. K. wynagrodzenie w kwocie 3240 zł, tytułem wynagrodzenia za udział w sprawie w charakterze kuratora pozwanego co stanowi 60% stawki minimalnej za czynności radców prawnych - zgodnie z § 1 pkt 3 § 3 oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9.03.2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, nakazując pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3 240 zł tytułem kosztów postępowania tj. kosztów wynagrodzenia ustanowionego w sprawie dla pozwanego kuratora procesowego.

SSO Monika Muszko - Adamczak